

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 415/25
27.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Оливере Анђелковић, председника већа, др Миодрага Мајића и Весне Лукачевић, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганџић, записничарем, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121 став 2 у вези члана 33 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Стефана Клајића, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду К.бр.1887/24 од 07.03.2025.године, у седници већа одржаној дана 27.05.2025.године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалби окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Стефана Клајића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.1887/24 од 07.3.2025.године у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду, окривљеног АА, применом одредби чланова 4, 42, 45, 54 и 63 КЗ, због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ у вези члана 33 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од **2 (две) године**, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 02.09.2024.године од 13,30 часова као дана и часа лишења слободe, па надаље, док се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Клајића у преосталом делу и жалба јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а побијана пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.1887/24 од 07.03.2025.године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121 став 2 КЗ у вези члана 33 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 02.09.2024.године од 13,30 часова, као дана и часа лишења слободе, па надаље.

На основу члана 87 КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то једне дрвене палице као предмета извршења кривичног дела одузете по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ПУ за Град Београд, ПС Звездара од 08.08.2024.године.

На основу члана 264 став 4 ЗКП, окривљени је ослобођен од плаћања судских трошкова и паушала и исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили

- јавни тужилац Првог основног јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Виши суд у Београду преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеног АА осудити на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, као и да му на основу члана 87 КЗ изрекне меру безбедности одузимања предмета.

- окривљени АА, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да му другостепени суд умањи казну.

- бранилац окривљеног АА, адвокат Стефан Клајић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду донесе решење којим се пресуда укида у целини, изузев у делу којим је окривљени ослобођен плаћања судских трошкова и паушала и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или да преиначи првостепену пресуду и окривљеном изрекне блажу казну.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, изјављену против пресуде Првог основног суда у Београду К.бр.1887/24 од 07.03.2025.године, изјавио је бранилац окривљеног АА, адвокат Стефан Клајић, са предлогом да Виши суд у Београду одбије жалбу тужилаштва, те донесе решење којим се пресуда укида у целини, изузев у делу којим је окривљени ослобођен плаћања судских трошкова и паушала и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или да преиначи првостепену пресуду и окривљеном изрекне блажу казну.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр.460/25 од 19.05.2025.године, предложио да се жалба Првог основног јавног тужилаштва у Београду Кт.бр.3581/24 од 08.04.2025.године, против пресуде Првог

основног суда у Београду К.бр.1887/24 од 07.03.2025.године, усвоји као основана, побијана пресуда преиначи и окривљеном АА, због извршеног кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121 став 2 КЗ у вези са чланом 33 КЗ изрекне казна затвора у дужем временском трајању у складу са датим предлогом, као и мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела, као и да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Клајића и жалба окривљеног АА, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, на којој је размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 тачка 9 ЗКП и указује да је првостепени суд пресудом прекорачио оптужбу, обзиром да је окривљеног осудио за радњу која окривљеном оптужним предлогом није ставена на терет. Истиче се да се оптужним актом врло јасно и прецизно наводи да је “окривљени бејзбол палицом ударио оштећеног ББ у пределу главе, који је услед ударца пао на под, а да би затим окривљени АА дрвеном бејзбол палицом, а ВВ дрвеном летвом наставили да ударају оштећеног док је лежао, услед којих удараца је оштећени задобио повреде”. Указује се да је суд требало да окривљеног ослободи за извршење на овај начин описаног кривичног дела, будући да је на главном претресу доказано, што и суд утврђује својим образложењем одлуке, да оштећени није био ударан док је лежао, већ је после првог ударца устао, те будући да тужилаштво до закључења главног претреса није изменило оптужни предлог, уместо тога суд сам мења чињенични опис дела које се окривљеном ставља на терет и осуђује окривљеног због тога што је безјбол палицом ударио оштећеног ББ у пределу главе, који је услед ударца пао на под, а да би затим окривљени АА дрвеном бејзбол палицом, а ВВ дрвеном летвом, а након што је оштећени устао, наставили да ударају оштећеног. По ставу браниоца, суд има право да квалификује дело које тужилаштво ставља окривљеном на терет другачије од тужилаштва, али је насупрот томе везан чињеничним описом кривичног дела из оптужног акта, те суд прекорачује оптужбу уколико сам измени чињенични опис, што је овом пресудом урађено. Уколико су на главном претресу изведени докази указивали на то да је чињенично стање другачије од оног изнетог у оптужном акту, тужилаштво је имало право да сходно члану 409 ЗКП, оптужни предлог измени, а будући да је измена оптужног предлога од стране тужилаштва изостала, став браниоца је да је суд по свом нахођењу, а у складу са изведеним доказима на главном претресу, осудио окривљеног за дело које му није стављено на терет.

Међутим, за овај суд су неприхватљиви жалбени наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП, тј. да је прекорачена оптужба, обзиром да напред наведене чињенице не

указују да је првостепени суд изашао из оквира оптужења. По налажењу овога суда, првостепени суд изменама чињеничног описа предметног кривичног дела у односу на диспозитив оптужнице јавног тужиоца у конкретном случају није прекорачио оптужбу, већ је само прецизирао радње у складу са утврђеним чињеничним стањем. Наиме, правилно је првостепени суд приликом пресуђења, у складу са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, а имајући при томе у виду изведене доказе, у изреку пресуде унео измене у односу на диспозитив оптужног акта, али при томе не дирајући у објективни идентитет дела из оптужбе, нити прекорачивши исти, те је суд с тим у вези уподобио описано чињенично стање, како је наведено у изреци пресуде изведеним доказима.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и указује да се поставља питање узрочности између радње извршења и последице, те се истиче да је било потребно, да би се са сигурношћу могла утврдити узрочност између радње извршења и последица, утврдити здравствено стање оштећеног, односно да ли је исто већ на неки начин било компромитовано, а уместо тога, став првостепеног суда је да би ударац бејзбол палице, какав је био у конкретном случају, изазвао свакоме повреде опасне по живот, те да не треба искључити потенцијално здравствено стање оштећеног као фактор настанка ове опасности и тиме је по ставу браниоца, чињенично стање утврђено непотпуно. Такође је чињенично стање погрешно утврђено када је у питању умишљај окривљеног у односу на квалификаторну околност односно наношење тешке телесне повреде опасне по живот. Жалбом се даље указује да је суд одбио доказне предлоге браниоца да се изврши увид у медицински картон окривљеног који је потпуно слеп на једно око, те да је суду приложио извештај лекара специјалисте, из кога се може извести закључак о инвалидитету окривљеног, али је суд све ове доказне предлоге одбио. Указује се да се за исправан закључак о постојању умишљаја у односу на квалификаторну околност мора сагледати инвалидитет окривљеног у вези са осталим изведеним доказима, да се из видео снимка може закључити са које стране се оштећени налазио у односу на окривљеног, те у којој мери је окривљеном било сужено видно поље, као и да суд врши замену теза, па у образложењу своје одлуке не прави разлику између чињенице да окривљени није спорио да је оштећеног ударио више пута у главу бејзбол палицом и свести и хтења да окривљеног удари више пута у главу бејзбол палицом. Наиме, окривљени је после ударца био свестан да је оштећени ударен у главу, будући да је оштећеном пошла крв, међутим, по ставу браниоца, то не значи да је, пре него што га је ударио, циљао баш у главу, а имајући у виду инвалидитет окривљеног.

Међутим, по оцени овога суда, првостепени суд је правилно, потпуно и свестрано ценећи све изведене доказе, одбрану окривљеног АА, исказе сведока оштећеног ББ, сведока вештака Дејана Степановића, вештака Зорана Михајловића, као и писаних доказа који се налазе у списима предмета, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривичноправној ствари. Иначе, жалбом браниоца окривљеног се не указује на постојање неке чињенице, околности или пак доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда, а који би довели у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се само износи сопствена оцена изведених доказа и

одбрана окривљеног, што је све првостепени суд имао у виду и по налажењу овога суда правилно оценио и за своје закључке дао јасне, логичне, ваљане и у свему прихватљиве разлоге.

Првостепени суд, полазећи од навода тужиоца и одбране окривљеног, као и осталих изведених и прихваћених доказа у образложењу ожалбене пресуде, на страни 13. наводи чињенице које међу странкама нису биле спорне и за исте даје јасне и детаљне и за овај суд у свему правилне разлоге. Наиме, првостепени суд је у овој кривично-правној ствари као неспорно утврдио чињенично стање у погледу времена, места и начина извршења кривичног дела, имајући у виду да током поступка није било спорно да је критичном приликом окривљени задао како је рекао два-три удараца бејзбол палицом у главу оштећеном ББ, а да је истом приликом и ВВ задао ударац оштећеном дрвеном летвом, од којих удараца је оштећени задобио повреде, како је ближе описано у изреци пресуде, дакле, правилно првостепени суд налази да током кривичног поступка није било спорно да је окривљени АА задао критичном приликом више удараца оштећеном, а који наводи одбране окривљеног нису били оспорени нити једним доказом изведеним у току поступка. Правилно је првостепени суд прихватио напред наведену одбрану окривљеног, обзиром да је сагласна са осталим изведеним доказима и то исказом сведока оштећеног, а који је навео да га је критичном приликом испред куће окривљени АА ударио, како он наводи, бејзбол палицом у пределу главе, да је од тог удараца пао, те да је после тога позвао супругу која га је са својим пријатељем одвела у Ургентни центар, где му је пружена лекарска помоћ, али да се тих дана слабо сећа, јер како наводи изгубио је доста крви, а такође је одбрана окривљеног у том делу сагласна и са налазом и мишљењем судског вештака др Зорана Михајловића, као и исказом који је дао током главног претреса, који је описао врсту, тежину и механизам настанка телесних повреда код оштећеног.

Наиме, током кривичног поступка као спорно питање поставило се пре свега питање правне квалификације кривичног дела које је окривљеном АА стављено на терет, односно да ли постоји узрочност између радње које је окривљени предузео и последице која је настала по здравље оштећеног, као и да ли постоји умишљај на страни окривљеног да оштећеном нанесе тешку телесну повреду опасну по живот, те оствари све елементе квалификаторног облика кривичног дела из члана 121 став 2 КЗ.

Правилно закључује првостепени суд да су радње које је предузео окривљени, а имајући у виду како чињеницу да окривљени није спорио да је оштећеног ударио више пута у главу бејзбол палицом, тако и налаз и мишљења судског вештака др Зорана Михајловића, директно проузроковале тешку телесну повреду код оштећеног ББ.

Наиме, првостепени суд је, и по налажењу овога суда, као другостепеног, правилно прихватио налаз и мишљење судског вештака др Зорана Михајловића, који је утврдио врсту, тежину и механизам настанка повреда које су код оштећеног констатоване, у свему као стручан, аргументован, објективан и заснован на изведеним материјалним доказима, обзиром да је наведени налаз и мишљење дат од стране овлашћеног и стручног лица за ту врсту вештачења и у свему у складу са правилима струке и науке, да је прецизан и јасан, детаљно образложен, те да не садржи никакве

контрадикторности у себи, нити произвољности и мањкавости. Ово нарочито имајући при томе у виду да је вештак како у налазу, тако и у свом исказу на главном претресу дао јасне и недвосмислене одговоре у односу на све спорне чињенице, при чему је налаз и мишљење вештака, као и његов исказ на главном претресу, у складу како са свим писменим доказима у списима предмета, тако и са исказом сведока оштећеног, којима је суд у потпуности поклатио веру и како првостепени суд није имао никаквих недоумица и сумњи у вези наведеног налаза и мишљења судског вештака, то га је правилно прихватио, дајући своје разлоге на страни 13 побитане пресуде. Правилно је првостепени суд прихватањем налаза и мишљења вештака др Зорана Михајловића, утврдио да је повреда која је констатована код оштећеног у виду раздерине у десној половини теменог предела са преломом десне темене и слепоочне кости, крвним изливом између кости и тврде можданице и нагњечењем коре великог мозга у десном слепоочном пределу, а која је у време наношења представљала тешку телесну повреду опасну по живот нанесена, имајући у виду како карактеристике повреде, тако и врсту повредног оруђа, дејством бејзбол палице.

Такође, супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд одбио питање браниоца окривљеног судском вештаку да ли су специфичности здравственог стања оштећеног условиле настанак повреде, имајући у виду како исказ судског вештака који је на главном претресу изјавио да се последица у виду крвног излива између костију лобање и тврде можданице, а што је представљало опасност по живот (едем мозга) и што је хитно хируршком интервенцијом у Ургентном центру отклоњено, налази у самом карактеру нанете повреде у виду контузија костију лобање, тако и сасвим логично и животно расуђивање да ударац тврдим предметом, у овом случају бејзбол палицом, може изазвати прелом кости. Стога је правилно првостепени суд, када се има у виду наведено, односно када се има у виду механизам настанка повреде, тежина исте, као и радње које је окривљени критичном приликом предузео, а што током кривичног поступка није спорио, супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, са сигурношћу утврдио да постоји узрочност између радње окривљеног и настале последице.

Такође, супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног да се не може умишљају окривљеног приписати настанак последице у виду тешке телесне повреде опасне по живот код оштећеног, те да окривљени није ишао за тим да оштећеном нанесе такву повреду која би угрозила његов живот, правилно закључује првостепени суд да на страни окривљеног у потпуности постоји свест и хтење да својим радњама проузрокује последицу у виду тешке телесне повреде опасне по живот, имајући у виду како животна резонување просечног, а при томе урачунљивог човека, да ударањем више пута бејзбол палицом у главу која представља витални део тела, може бити нанета тешка телесна повреда и тиме бити доведен у опасност живот оштећеног, па је то хтео, што произилази из самог начина предузетих радњи, будући да бејзбол палица представља средство, односно предмет са којим уз замах високог интензитета, тим предметом може изазвати наступање тешке телесне повреде уз угрожавање живота повређеног лица, што је правилно првостепени суд утврдио како ценећи опште животна резонување просечног човека, тако и конкретне потврде у деловима исказа окривљеног, а који потврђује свест о наведеном, у делу у коме у својој одбрани наводи

“прво што сам помислио је да је отишао мало даље, да је негде пао, да га је неко видео и да га је покупила хитна помоћ, а мислио сам да је пао јер ја да сам добио пар удараца, а напомишњем да бих ја после првог ударца отишао, али да сам добио више удараца бејзбол палицом, ја бих одмах пао”.

Правилно је првостепени суд прихватио одбрану окривљеног у смислу времена, места и начина извршења кривичног дела, правилно налазећи да је иста јасна, доследна и у складу са осталим изведеним доказима.

Правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног у смислу мотива због којих је извршио кривично дело, имајући у виду да се током поступка противречно изјашњавао о разлозима због којих је предузео радње којима је оштећеном нанео повреде, те је тако изјавио да је до свега дошло јер је њему ГГ, која је била код њега, причала о њеном очуху који њу малтретира, да би након тога, у истом исказу у претходном поступку изјавио да се оштећени понашао агресивно, да му је претио да ће му запалити кућу, а да га је он ударио, јер се плашио да оштећени не извади неки нож или неки други предмет и убоде га. Правилно првостепени суд овакву одбрану окривљеног о контексту разлога за предузимање инкриминисаних радњи од стране окривљеног, те у том смислу психолошког стања у коме се нашао, наводно услед радњи оштећеног, није прихватио, како због противречности самог исказа, тако и због недостатка било какве потврде таквих навода окривљеног, имајући у виду да је оштећени негирао у потпуности да је окривљеном упућивао било какве претње критичном приликом, нити да га је нападао на други начин, а при томе увидом у видео снимак не види се да је окривљени вадио било какав предмет и истим претио, додатно имајући у виду да се управо на снимку види да су ту два лица, дакле и окривљени и ВВ против једног лица, овде оштећеног, а поред споменуте бројчане надмоћности, правилно је првостепени суд имао у виду и чињеницу да се све дешавало испред капије куће ујака окривљеног, дакле на улици, те уколико се окривљени осећао, како каже, угроженим и уплашеним за себе, по правилном налажењу првостепеног суда није било никаквог разлога да излази изван свог дворишта, како се види на видео снимку, већ напротив, да затвори врата свог дворишта куће и евентуално да наведене претње пријави полицији. Такође, правилно је првостепени суд ценећи одбрану окривљеног, везано за агресивно понашање оштећеног, имао у виду и видео запис који је забележио критични догађај, на коме се апсолутно не види било какво агресивно понашање оштећеног у виду некаквих покрета, покушаја да зада ударац било коме, потезања за неке предмете – нож, шрафцигер и др., те покушаја да насрне на окривљеног и слично, а што је у складу са исказом оштећеног, а који је негирао наводе окривљеног.

Поред тога, првостепени суд је на страни 15. пресуде ценећи исказ сведока оштећеног ББ, детаљно образложио своје разлоге због чега у конкретном случају прихвата наведени исказ оштећеног који је описао критични догађај и у том смислу мање детаља у односу на одбрану окривљеног у деловима везаним за број удараца које је задобио од окривљеног и понашање ВВ, али имајући у виду чињеницу тежине повреде коју је претрпео и констатацију да се слабије сећао, правилно нашао да, иако је у неким деловима мање детаљан, суштински није противречан ниједном изведеном

доказу.

Правилно је првостепени суд прихватио налаз и мишљење комисије судских вештака у саставу судски вештак др Светислав Мишковић и судски вештак Дејан Степановић, налазећи да је јасан, логичан, дат у свему у складу са правилима струке, те потврђен исказом члана комисије судског вештака Дејана Степановића, који је, одговарајући на питања странака, браниоца и суда, детаљно појаснио све наводе и закључке комисије судских вештака, додатно имајући у виду да странке и бранилац нису имали примедбе на исти.

Супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд одбио доказне предлоге браниоца окривљеног, и то предлог браниоца адвоката да се као доказ изведе одштампана размена порука преко “Instagrama” између окривљеног и малолетне ГГ, као и доказни предлог браниоца окривљеног да се као доказ изведе извештај лекара специјалисте од 18.01.2018. године, као и да се прибави лекарски картон из ДЗ Жарково, а све на околност, како је бранилац навео, да је окривљени скоро потпуно слеп на једно око, обзиром да и по оцени овога суда, ове чињенице нису од значаја и утицаја на законито и правилно доношење пресуде, а како је то правилно закључио првостепени суд, дајући своје разлоге на страни 15. и 16. побијане пресуде.

Изнете контрадикторности у одбрани окривљеног дате у намери избегавања или умањења сопствене кривице не доводе у сумњу закључак првостепеног суда да је окривљени извршио радње описане у изреци пресуде, имајући у виду и остале изведене доказе. Стога, овај суд налази да је првостепени суд аргументовано образложио зашто је на основу постојећих доказа дошао до закључка да је окривљени АА, поступањем на већ описан начин, предузео противправне радње за које га је огласио кривим.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбране окривљеног и оцене свих доказа изведених током поступка, будући да је првостепени суд за такав свој став дао јасне, непротивречне и довољно аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је применио кривични закон када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва битна обележја кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121 став 2 у вези члана 33 КЗ, за које дело га је првостепени суд огласио кривим.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да суд није правилно извршио одабир кривичне санкције када је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и изрекао меру безбедности одузимања предмета из члана 87 КЗ, те сматра да иста није адекватна степену друштвене опасности извршеног кривичног дела, околностима под којима је дело учињено, побудама из којих је дело учињено, ранијој осуђиваности окривљеног, те да се не може очекивати да ће тиме бити остварена сврха кажњавања. Истиче се да суд, уважавањем побројаних олакшавајућих околности, није у довољној мери узео у обзир отежавајуће околности, а пре свега чињеницу да је у току и након извршења кривичног дела окривљени показао равнодушност према последицама свог чињења, при чему

тужилаштво сматра да се не може говорити само о равнодушности окривљеног у односу на последицу, већ одсуству тоталне емпатије, уз висок степен безобзирног, охолог и дрског понашања, а да старосна доб окривљеног, на коју се и позива суд, не може ни бити оправдана олакшавајућа околност у конкретној ситуацији, те тужилаштво сматра да је суд приликом одмеравања кривичне санкције осуђеном лицу изрекао мању кривичну санкцију која не представља правилан одабир, односно да утврђена казна затвора није потребна и довољна да окривљени покаже спремност да убудуће не врши кривична дела, већ да се само утврђеном казном затвора у дужем трајању може остварити сврха како генералне, тако и специјалне превенције.

Жалбом окривљеног побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да се искрено каје за дело које је учинио, да је кривично дело учинио из страха, како је већ навео у својој одбрани, и како би заштитио малолетну другарицу, из разлога што је њен очух био груб према њој, на шта му се она и раније жалила, а што искрено није веровао до датог тренутка када је насиље према њој и видео и на исто реаговао заштитнички, а како би заштитио било коју девојку или жену коју не познаје. Истиче да је пре свега син и брат, да има три сестре и да је стриц једне мале девојчице и васпитан је тако да штити слабије, те указује да, иако сматра да је реаговао заштитнички, схвата да је погрешно и веома се каје због тога, те да му је сада јасно да је требало да позове полицију и пријави насиље према себи и ГГ.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да суд није ценио све олакшавајуће околности, да је од истих у образложењу пресуде навео делимично признање извршења кривичног дела и животну доб окривљеног, те није јасно како је суд осудио једва пунолетно лице од 20 година на 4 (четири) године затвора, а притом у образложењу истакао како је животна доб окривљеног узета као олакшавајућа околност. Такође се указује да је основна олакшавајућа околност коју суд и не спомиње, управо чињеница да је повреда заштићеног добра мала, будући да оштећени не трпи никакве последице. Битно је напоменути, а што суд такође није узео у обзир, да окривљени пре овог догађаја никада није био насилан, а никада није ни кривично гоњен нити осуђиван за истоврсно кривично дело или било које дело са елементима насиља, па, из тог угла, треба преиспитати изречену меру санкције. Такође се указује да је после извршења кривичног дела окривљени показао одређени степен бриге према оштећеном, распитивао се о његовом здрављу, а на главном претресу је више пута изразио кајање због учињеног дела, а полицији се пријавио сам. По ставу браниоца, суд, упркос потпуној сарадњи, искрености окривљеног и неколико пута израженом кајању, погрешно долази до закључка да је исти равнодушан због учињеног дела.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду је утврдио да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном за извршено кривично дело, од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио да је окривљени делимично признао извршење кривичног дела, да је имао у виду животну доб окривљеног, док је од отежавајућих околности суд ценио чињеницу да је окривљени осуђивано лице, као и његово понашање током и након извршења кривичног дела, пре

свега чињеницу да оштећеном, а када му је исти тражио пешкир јер му цури крв са главе, исти није дао, већ је, како је навео, истог отерао, као и наводе одбране да је мислио да је оштећени негде пао и да га је покупила хитна помоћ, тиме показујући потпуну равнодушност према последицама свог чињења. Првостепени суд је, ценећи напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности, окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 02.09.2024. године.

По налажењу Апелационог суда у Београду као другостепеног, првостепени суд је правилно утврдио олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног, али истима приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће му изрећи није дао одговарајући значај. Наиме, првостепени суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности које је утврдио на страни окривљеног, док је са друге стране дао пренаглашен значај отежавајућим околностима.

Стога је Апелациони суд у Београду као другостепени, имајући у виду напред наведено, усвајањем жалби окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Стефана Клајића, преиначио побијану пресуду само у погледу одлуке о казни тако што је окривљеног АА, због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ у вези члана 33 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом одредби чланова 4, 42, 45 и 54 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године, с тим што се окривљеном на основу одредбе члана 63 КЗ у изречену казну затвора урачунава време проведено у притвору у периоду од 02.09.2024.године од 13,30 часова као дана и часа лишења слободе, па надаље. У складу са наведеним, Апелациони суд као другостепени је одбио као неосноване жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Клајића у преосталом делу и жалбу јавног тужиоца и побијану пресуду у непреиначеном делу, потврдио.

Апелациони суд у Београду налази да је овако изречена казна примерена како напред наведеним олакшавајућим и отежавајућим околностима, тако и тежини учињеног кривичног дела и степену кривице окривљеног као учиниоца, те да се иста показује нужном, неопходном и довољном мером за остварење сврхе кажњавања прописане чланом 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку, па их није посебно образлагао.

Из свих напред изнетих разлога, Апелациони суд у Београду је, на основу одредбе члана 457 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Снежана Доганчић,с.р.

Председник већа-судија
Оливера Анђелковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић